

Mèdia

TELEVISIÓ

Dos fans vestits a l'estil *teresina* fent-se una foto amb Mont Plans ahir al Teatre Coliseum de Barcelona. CRISTINA CALDERER

Teresines, 25 anys no són res!

La Cubana celebra al Teatre Coliseum de Barcelona el quart de segle de la seva mítica sèrie de televisió

TONI VALL
BARCELONA

Hi havia una vegada un país excitat per la imminència dels Jocs Olímpics, que vivia submergit en la ciclotímia d'un esdeveniment que havia de canviar la seva història recent. I llavors van arribar les Teresines i també ho van canviar tot. Va ser el 2 d'abril del 1992, un vespre de dijous, l'estrena del primer capítol de *Teresina S.A.*, titulat *Festa major*. L'efemèride dels vint-i-cinc anys d'història no podia passar desapercebuda, i encara menys per a algú com La Cubana, grup de carrer, de personalitat explosiva, que estima els grans esdeveniments i viu i fa viure com ningú la cultura popular. Les Teresines, sí, es van fer un lloc en l'inconscient col·lectiu, diuen que ser Teresina no és una cosa gaire concreta, sinó una forma de vida, un estat d'ànim, una expressió de felicitat. Per comprovar el bon estat de salut de la vida Teresina què millor que una Teresinada Popular un diumenge al Teatre Coliseum?

Quin plaer retrobar-se de nou amb els personatges de carn i ossos. Res de ficció! Pura realitat, només faltaria! No puc comptar ni tan sols aproximadament les vegades que he vist cada un dels tretze capítols de la

mítica primera (i única) temporada de la sèrie, declarada en unes quantes llistes de votació popular la millor emesa mai per TV3. M'hi vaig enganxar el primer dia, em gravava en vídeo els capítols i el dia que em van regalar el *pack* de DVDs vaig ser feliç. Al carrer, davant del teatre, hi han muntat un escenari que simula el balcó del carrer Verdi 30 on viuen les tres germanes. Tothom s'hi fa fotos. Al costat hi ha un vestidor improvisat per disfressar-se de Teresina i guanyar premis com unes llonganisses, una ampolla de cava i entrades per anar al teatre. Veig nens amb perruca canosa, abrics passats de moda i dentadura postissa. "És la millor sèrie que he vist mai i als meus fills els hi poso el DVD", m'explica la Carme, emocionadíssima, que va també amb els seus pares. Quina bona idea fer veure la sèrie als petits. No és nostàlgia, ni titisme, és gust pel bon espectacle.

El públic pot entrar i sortir quan vulgui, pot portar carmanyoles i entrepans, pot fer l'aperitiu i dinar. La marató no descansarà ni un minut. Set hores ininterrompudes. Abans de començar veiem en pantalla testimonis que argumenten la importància de la sèrie: Mercè Sampietro, Amparo Moreno, Santi Vila, Ivan Labanda, Manel Piñeiro -l'Homo APM-, Quim Masferrer, Toni Clapés, Roger

Fans
Mònica Terribas i Santi Vila van lloar la ficció a través d'un vídeo a l'inici

Estrella
Núria Feliu va visitar ahir la Teresinada perquè també va sortir a la sèrie

de Gràcia, Mònica Terribas, Jordi Basté... Tots tenen anècdotes, tots se saben algun diàleg de memòria, tots coincideixen en l'apassionament. "Canteu, balleu, feu el que us doni la gana!", crida Jordi Milán, el director, des de l'escenari. Sona la cançó de les Teresines i el Coliseum en ple canta feliç. És bonic veure la platea i el primer pis d'aquest teatre preciós plens a reventar.

Mercè Comes, Mont Plans i Silvia Aleacar, o sigui la Teresina, la Maria Teresa i la Tere, fan una filigrana temporal que fa evaporar vint-i-cinc anys com si fossin un cop de vent que travessa el pas del temps. Apareix *Festa major* i ens retrobem amb l'Angelina -per a ella els diners no són cap problema-, amb la Montserrat -enamorada del seu Antonio i dels seus aires de grandesa-, amb el Pepe i el Rafa -no només les dones són Teresines-, la Rosita i la seva addicció als "senyors", l'arrauxada Paca, valenciana de sang calenta... I el Tomàs, el germà de secrets amagats i ambigües predileccions.

Només 13 capítols

Aplaudiments quan surten en pantalla José Corbacho i Santi Millán i riallades amb llàgrimes incloses per capítols que són autèntiques obres mestres del ritme i la comicitat:

Tots Sants, Sant Jordi, Setmana Santa -"Hombre, Gregorio, ¿qué tal por el pueblo?"-, *Sants Innocents i Altre cop festa major*, amb la gran Núria Feliu d'estrella invitada, que ahir també s'unia a la festa. Hi són tots els històrics i estan contents. Em creuo amb Miquel Crespi, Santi Millán i Anna Barrachina, que seran el Tomàs, el Pepe i l'Angelina una vegada més. Entrem de nou al menjador d'aquest pis de Gràcia on es van oficiar incomptables converses sobre com som i què sentim, sobre tradicions, misèries i grandeses, sobre què vol dir portar dol i si el Nadal és més abundància o més germanor. A casa les Teresines s'hi van fabricar fanalets, flors mortuòries, caques de broma, pessebres, mocadors de San Fermín, *manolas* i disfresses. S'hi va brodar el mantell d'una Mare de Déu i es van guarnir centenars de roses per Sant Jordi. S'hi va discutir sobre els nostres veïns i els nostres amics, sobre el que hem après dels nostres pares i com ens hem guanyat la vida. I, sobretot, sobretot, sobre la conya, el bon humor, la naturalitat i l'alegria de viure. Un intangible travessa l'ambient sempre que un para l'orella: per què no hi va haver més temporades? Qui sap? Potser algun dia la història canvia. La realitat és tossuda. Vint-i-cinc anys no són res. ■